

Vladimír Merta v průvodním slově k desce *Ponorná řeka* poutavě popisuje originální způsob, jakým vznikaly nahrávky pro toto CD. Možná propásl příležitost mlčet, protože v takovém případě bychom si řekli: stará deska starých unavených lidí, zatrpkle žijících ve svých sedmdesátkách. Takhle, když víme, jak netradičně k nahrávání zúčastnění přistoupili (posílali si základy a fragmenty a nástroje emailem a doma dokomponovávali a dohrávali své party) tak bohužel musíme konstatovat, že prostředek v tomto případě naprosto neposvětil výsledek. Že kde nic není, tam ani neobvyklé výrobní postupy nic nepřidají.

Přitom je zajímavé, že na první poslech se mi album zalíbilo a řekl jsem si – poctivé staré sedmdesátky. Při dalších posleších už ale nadšení opadalo. Asi tak jako když vidíte černobílý týdeník ze sedmdesátek – napoprvé si řeknete – No to je síla doby! Ale pak vám začne vadit, že je to černobílé, vlastně i rozmazané a nakonec i ty kecy k tomu obrazu... a nakonec to dopadlo tak, jak popsáno výše.

Navíc se na desce objevují nešvary, které se dají snadno vytknout nováčkovi na základním kole Porty, ale tady jen vzbuzují rozpaky, zda do toho vůbec jít – ohýbání veršů, slov, slabik a jejich délky podle melodie (pokud už nějaká je, protože většina hudby působí jako scénická muzika s recitací). Jednotné tempo „a la hlemýžď“. Úplně všechno je to koncentrováno ve skladbě *Bye Miss Blanche*

...“a projdu vítěznýým obloukéééééhéééém...” Nesmyslná sóla na rozličné nástroje, jako kdyby si někdo nakonec ty emailem zasílané nahrávky ani neposlechl. Výsledkem je neuvěřitelná nuda, kdy mě dokonce ani nezajímalo, jestli to bude tak blbé i dál, jen jsem prostě trpně čekal, až to skončí, neschopen jakéhokoliv odporu.

Autor v tomto případě zjevně přecenil sílu své osobnosti a délku své praxe. Tohle by neprošlo ani Mozartovi. {desky 1042}